

בעזוהשי"ת

קְרִיבָה אֶל
נַפְשֵׁי גְאֻרָה

פרשת לך לך תשפ"ה • ג'ריון ס"ט

- ♦ סודו של הרזו'ינע בעבעער (המשך) ♦
- ♦ איך הופך יהודי למרגל?! ♦
- ♦ האדם ראוי שיתדמה לקונו ♦
- ♦ כשזוכים לחיבור השלם, שוב לא מתבלבלים! ♦
- ♦ בשבילי נברא העולם ♦

תוכן העניינים

מאמר הכנה לקידוש ג

לחיות עם הזמן ט

ביאורים בספ' תומר דבורה ... יב הר"ש

סיפורי מעשיות טו

התבוננות בספר התניא ... יח

אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש: 'קרבה אל נפשי גאלה'
עלינו לדאוג לגאולת הנפש, ומתוכה תצמח הגאולה השלימה!
תרומתך להפצת הגליון 'קרבה אל נפשי גאלה'
תעזור בס"ד לעוד ועוד יהודים לזכות לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"ג או לרגל שמחה
וכן להערות והארות בכל ענייני הגליון וכן לקבלת הגליון בדוא"ל
ניתן לפנות להר"ר **יחיאל יהושע פרישמאן**
כפל' 052-766-2543 או בדוא"ל k7662543@gmail.com

מאמר

"לחיות עם הזמן"

נדרים לטובת נשמת
ר' יעקב ב"ר ישראל מרדכי ז"ל

מאמר

"התבוננות בספר התניא"

נדרים ע"י ירדנו הנגיד הנכבד
הרה"ח ר' יהודה רוזן הי"ד
לכריכה והצלה!

מאמר

"הכנה לקידוש"

נדרים ע"י ירדנו הנגיד הנכבד
הרה"ח ר' צבי דוד ברויער הי"ד
לכריכה והצלה!

מאמר

"ביאורים בספר תומר דבורה"

נדרים לרפואת
חיה אביגיל בת איריס

עריכה וכתביה: ר' פנחס גרינבאום: 052-7694649

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

סודו של הרוז'ינע בעכער - המשך

ראשית אביע ברכות תודה לכל אלו שטרחו להתקשר ולהביא עניינים ורמזים נוספים בעניין הרוז'ינע בעכער. זכות הרה"ק בעל ההילולא יגן עליהם ועל כל ישראל אמן.

ובכן נביאה בזאת עוד כמה גרגרים ורמיזי דחכמתא בדרכי העבודה, שאפשר ללמוד מצורתו המיוחדת של הגביע של הרה"ק מרוז'ין זי"ע.

ידועים דברי קדשו של הרה"ק מרוז'ין שאמר שלפני ביאת המשיח 'וועט מען זיך דארפן דראפען אויף די גראדע ווענט' - על מנת להחזיק באמונה, יאלצו להתאמץ ולטפס על קירות חלקים.

והנה כבר נתנבאו כל גדולי דורותינו בסגנון אחד, אשר דורנו הוא הוא דור עקבתא דמשיחא, דורו של משיח. (כמובן כל זאת בלי להכנס לחישובים ולתאריכים אשר תחילתם דמיון וסופם מפח נפש כידוע...). ואולם כאשר נביט סביבנו נראה לכאורה ריבוי עצום של אמונה. תחת כל עץ רענן מתנוססות מודעות על שיעורים באמונה, כל שיגם ושיחם של יהודים בכל מקום שהוא, הלא הוא שיח אמוני מובהק. היכן הוא אפוא אותו קושי נורא עליו דיבר הרוז'ינער ברוח קדשו?

אכן לכשנתבונן מעט נשכיל להבין זאת. כי הנה מה היא נקודת

האמונה המיוחדת לעם ישראל? הלא האמונה במציאות ה' יתברך היא אמונה שגם הגויים יכולים להאמין בה. אלא עיקר נקודת האמונה היא בכך שמי שברא את העולם, הוא גם חפץ במעשה התחתונים! כל תנועה וכל מעשה של יהודי חשובים בעיניו עד מאוד! יש לו כביכול נפקא מינא עם היהודי אוכל או לא, שהרי על אכילה יש לברך. ויש לו גם נפק"מ כמה הוא אכל, שהרי אם אכל כשיעור, צריך לברך ברכה אחרונה. גם משנה לו סדר האכילה של היהודי, כפי שמלמדת אותנו ההלכה בדיני הקדימה בברכות. מכל אלו אפשר לראות עד כמה אכפת לקב"ה מכל פרט ופרט בחייו של היהודי! דברים אלו גם מגלים ומכריזים שהקב"ה לא רק ברא את העולם, ולא רק שיש בכוחו להחריב את העולם אם יעלה ברצונו לעשות כן. אלא הוא נמצא בתוך כל פרט ופרט מהבריאה, והוא מחיה ומהווה הכל.

זוהי אמונה של יהודי!

האמונה בחשיבות עם ישראל, ובמילים אחרות: הידיעה שה' יתברך חפץ בי! זוהי האמונה הגדולה ביותר שיש! ואם חלילה חסר באמונה זו, הרי זו כפירה ממש! ושמא אף גרוע יותר מכפירה במציאות ה' רח"ל!

ואמונה זו אכן קשה עד מאוד להחזיק בה. כי גם אחרי שיודעים זאת היטב, הרי יצרו של אדם מתחדש ומתגבר עליו בכל יום להסיר מליבו את האמונה הזו, עד שאפילו צדיקים גדולים היו צריכים חיזוק בכך. כך מסופר על הרבה צדיקים שנפלו לבחינה של חלישות הדעת, עד שהוצרכו חבריהם לבוא ולחזק את רוחם. (כן מסופר על הבעש"ט הק', הבארדיטשובער רב זי"ע ועוד).

ושמא יש לבאר בכך את עניין המלכות שהייתה ברוזין, ללמוד שיחזיק האדם עצמו כמי שזכה להגיע למלכות, למרות שעדיין אינו אוחו לגמרי במדרגה והשגה זו. ואף גם בא לחזק ולרומם את

נשמות ישראל שיכירו וידעו שלא רק בקרב הגויים ישנה מלכות וממשלה, אדרבה מאן מלכי רבנן! המלכות שייכת לעם ישראל. וידיעה זו תביא את הכח שיאמינו בחשיבות עבודתם.

בזה יש לפרש את ענין הרגל של הגביע, על דרך 'בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה'. האמונה שהצדיקים תלמידי הבעש"ט הביאו לעולם, האמונה בחשיבות עבודתו של יהודי, על ידי האמונה הזו מחיים הצדיקים את העם ואת אמונתם בחשיבותו של כל אחד ואחד.

האדמו"ר הרה"ק ר' אליעזר זוסיא מסקולען זי"ע, אשר היה כידוע מחסידי בית רוז'ין, ביאר את ענין הרגל בגביע, היות ואמירת העדות צריכה להיות בעמידה, על כן גם לגביע עצמו יש רגל.

דברי קדשו אלו אינם רמז וחידוד בעלמא, אלא טמונים בהם יסודות נפלאים בעבודת ה' וכמו שיתבאר. במאמרנו הקודמים הרחבנו רבות אודות כך שאמירת הקידוש הרי היא עדות, והעדות הזאת צריכה שתיאמר בצורה אמתית ומוחלטת. עדות על מציאות ה' שברא ומחיה ומהווה את הכל.

אבל יחד עם כל אלו צריך היהודי להעיד גם על עצמו! לדעת שגם הוא חלק מהבריאה של ה' יתברך. כדי להכנס לקדושת השבת, מוכרח היהודי לדעת את מקומו המרכזי בגילוי כבוד ה' בעולם. כמובן שיהודי הוא בעל בחירה ומוטל עליו לתקן ולשפר את מעשיו. על זה בא הציווי 'אשר ברא אלוקים לעשות!' תפקידו של יהודי הוא לתקן את הבריאה על ידי שהוא מתקן את מעשיו ואת מידותיו. אבל כאשר באה שבת קודש, על זה אמרו חז"ל שצריך לראות 'כאילו כל מלאכתך עשויה'. וכדבריו הידועים של החידושי הרי"ם שדברים אלו נאמרו גם כלפי מלאכת שמים!

לכן אין זה משנה באיזה מצב אתה נמצא, בגבהי מרומים או בשפל של התחתית, כעת אתה מחויב להעיד שהכל הוא ממנו יתברך. והרי עכשיו אין זמן לתקן, שבת קודש כבר נכנסה וזהו!

אלא שהיצר הרע חפץ למנוע מהיהודי להכנס להיכל המלך, לכן הוא נעמד בפתח ומתחיל להכניס כל מיני מחשבות. חסר לי פה וחסר לי שם. יכולתי לתקן את זה ופגמתי בדבר אחר. כל המחשבות הללו מביאות מורך בליבו של היהודי מלהכנס בקודש פנימה להיכל המלך. לשבת בסעודתא דמלכא, לאכול מפיתו ולשתות מיינו. ההרגשה שלו היא: למה לי ללכלך את היכל המלך בעצם נוכחותי...

לחילופין יש אדם שאומר: ניחא, אשכח מהכל ואתעלה לשמי מרומים... כך אכנס לשבת!

אבל לא כך אומרת לנו התורה, התורה לא אומרת 'שכח מכל מלאכתך'. התורה אומרת 'כל מלאכתך עשויה!' כמובן שלא מדובר כאן על דמיונות שווא, אלא על משהו אמיתי ועמוק.

הנה בימי החול רצון ה' הוא שנעסוק בחסרונות שלנו ובדברים שאנחנו צריכים לתקן. בדיוק באותה מדה רצונו יתברך הוא שבשבת קודש נאמין ונדע שגם המצב הנוכחי הוא רצון ה'. וגם על זה הוא רוצה שנעיד בקידוש, שהקב"ה ברא הכל, וגם אותי ואת מעשיי! בימי החול, וכן ברגעים שלפני קידוש אני אעסוק בדברים שאני צריך לתקן, אבל בשעת הקידוש גופא בפרט, ובכל יום השבת מבואר ועד צאתו בכלל, אני עסוק רק בלהעיד שהקב"ה ברא את הכל! והכל פירושו הכל! גם את ההרגלים הנמוכים שלי, גם את הדברים השליליים שלי. הכל!!!

אין מקום לשכוח ולברוח מהדברים הללו בעת הקידוש, כי אם תברח הרי אין זו עדות שלימה! אתה הרי מרגיש כביכול יש מקומות ששם ח"ו הקב"ה לא נמצא. יש דברים שאתה כביכול מסתיר ולא רוצה

להכנס אליהם. עדות אמתית פירושה עדות על כל כולי מכף רגל ועד ראש. בכולי ובכל המצבים שלי, נמצא ה' יתברך!

בזה יש לרמז את העניינים הנשגבים הנוספים שבגביע. הוא בצורת תפוח שעל גביו יונה, ובו י"ג עלים כנגד י"ג מדות של רחמים. בכל אלו נרמזה עלייתה של כנסת ישראל, שהיא עליית המלכות, עליית השכינה בליל שבת קודש שהוא כנגד חקל תפוחין קדישין. (ובעליית המלכות ג' מדרגות נה"י חג"ת חב"ד כמו שהרחבנו בעבר). על מדרגות אלו יושבת היונה הרומזת לכנסת ישראל. כי על ידי שהיהודי מתגבר להעיד עדות אמת בלי להסתיר שום דבר, על ידי זה יכול להעלות גם המדרגות הנמוכות ביותר, למקום הגבוה ביותר, ולגלות את היופי של נשמות ישראל - היונה - שיושבת על התפוחין קדישין.

על כן העדות היא עדות שלימה גם עם הרגל שלך!!!

ענין נוסף שיש להבין בצורת הגביע, הוא צורת העץ שיוצא מהצד. שמא יש לבאר זאת על פי המובא בהלכות ערלה (ערלה פ"א מ"ה) אם הבריכו את אחד מענפי העץ באדמה, הרי כל עוד הוא מחובר לעץ הראשון גם אם הוא עץ שלם, הרי זה נקרא על שם העץ הראשון. והיינו שאם יעקור את העץ הראשון יצטרך שוב לספור מחדש את שנות הערלה, כיון שזה נחשב לנטיעה חדשה.

על פי זה יש לרמז שבשעת הקידוש אנחנו כביכול עוקרים את התפוח מעל האדמה, מעל הגשמיות והמשיכות הרעים, ומחברים אותו מחדש להיות דבוק בקדושה.

אבל יאמר האומר, בשלמא מה שאני יכול לתקן את מעשי הרעים ולהשיבם אל הקדושה, ניחא. אבל מה עם כל הנטיות שלא עשיתי

עמם מאומה, כל עצי הסרק שלי? כל המקומות שאני מרגיש שאין לי סיכוי לשנות ולעשות מהם פירות.

על זה מגלים לנו הצדיקים שעל ידי הקידוש הצלחנו להרים את הכל, גם את עץ התפוחים, וגם את כל מה שמחובר אליו. כעת אתה יכול להתחיל לספור ספירה חדשה לגמרי! עליך רק לראות לשמור על קדושתך.

כאן המקום להביא דיבור קודש מאחד מצדיקי בית רוז'ין (ושמא מהרוז'ינער בעצמו). שביל שבת מקבל כל יהודי נשמה מאצילות, אלא שלעתים היא טובעת בקערת המרק... כלומר שעל ידי הנפילה לתאוות, עלול לאבד חלילה את חלקו.

דיבורים אלו לא באו חלילה לשבור את רוחו של היהודי. אלא יש לפרש שקדושת השבת חופפת על האדם כפי גודל אמונתו בה. אלא שכאשר מרגיש היהודי נטייה לתאוות העולם, נהיה לו קשה להאמין בחשיבותו גם עכשיו. אבל בכח הצדיקים כדוגמת הרוז'ינער שעמל להרים גם את המדרגות הנמוכות (כמו שהרחבנו בשבוע שעבר), יכולים לזכות להאמין במעלתנו וגודל קדושת נשמתנו, וכך לשמור על הנשמה היתירה כראוי. וגם אם קרה שנפלנו למרק, נדע לצאת משם עד מהרה...

בדרך מליצה יש לרמז הענין הנ"ל במה שראו אצל הרה"ק מסקולען זי"ע שהיה נרדם במהלך עבודת הקודש בליל שבת (כידוע שלא היה ישן על מיטה), והגבאי היה משגיח שהדיקנא קדישא לא יכנס למרק. ושמא יש בזה רמז להנ"ל.

זכות הצדיקים יגן עלינו ועל כל ישראל.

לרחיות עם הזמן

איך הופך יהודי למרגל?!

העולם כולו רועש וגועש, נתפסו יהודים שריגלו למען ממשלת איראן הרשעה ימ"ש! השכל והלב ממאנים לקבל מציאות שכזו. מרגל יהודי למען איראן?!? האמנם?! היתכן?! איך יכול יהודי להגיע לכזו רמה מחרידה של שפלות? לשתף פעולה עם שונאי ישראל ולהעמיד יהודים רבים בסכנת נפשות רח"ל?!

אבל באמת השאלה מתחילה עוד הרבה קודם לכן: כיצד יתכן שיבוא יהודי ויקח את הכוחות שה' יתברך בעצמו נטע בקרבנו, את כח המחשבה שלו, את כח הדיבור או המעשה, ובהם עצמם יעשה כנגד רצונו יתברך?! לעשות מעשים או לחשוב מחשבות שהם נגד ה' יתברך. היתכן?! האמנם?!

את התשובה לכך אפשר למצוא במה שלמדנו בפרשת נח על דור הפלגה, כאשר נבנה מגדל בבל על מנת ללחום עם ה' יתברך. פרשה זו תמוהה היא ביותר, וכי מי טיפש עד כדי כך לסבור שהוא יוכל להילחם עם ה' יתברך?

אבל באמת השורש של אותה מלחמה קיים ופועל עד עצם היום הזה! ה' יתברך מופיע בנשמתו של כל יהודי ואומר לו: דע לך בני יקירי שחשוב לי מאוד שתברך על האוכל לפניו ולאחריו. כמה נחת רוח יהיה לי מכך! כמה

נצוצות תעלה על ידי כך! גם בטרם תעלה על משכבך לישון, ואני רוצה שתישן, אסור לך לוותר על השינה בשום אופן, אבל לפני זה תקרא קריאת שמע, תאמר פסוקי שמירה, תברך 'המפיל', כך תזכה על ידי השינה שלך להעמיד את כל העולם!

והנה עומד לו היהודי, ותחת שיקבל באהבה ובשמחה את המחמאה הנפלאה הזו, הוא חולק! הוא נלחם! מתווכח! מה פתאום, מי אני ומה היי? אין למעשים שלי שום ערך. אני אפילו לא ראוי להעלות את שמך הגדול על דל שפתיי

והקב"ה ממשיך ואומר: לא ולא בני היקר! אני צריך אותך! אני רוצה אותך! אני כביכול חייב את המצוות שלך! בלעדיך חסר לי בנחת רוח שאני מצפה לקבל מהעולם!

אבל היהודי בשלו, זוקף כתף מרדנית ולא מוכן לשמוע, לא מסכים לקבל. וכי מה זה כבר משנה אם אעשה זאת או לא? מי אני בכלל?

גם כשהוא כבר כן עושה מעשה טוב, זה לא נעשה מתוך אמונה ושמחה בגודל הזכות, ובמילא גם לא נגרמת למעלה שלימות הנחת רוח שהייתה מצופה ממנו שיגרום.

וכי לזאת לא יקרא מלחמה עם ה' יתברך?! והרי השולחן ערוך כותב בצורה המפורשת ביותר מה הוא רצון ה' יתברך מכל יהודי ויהודי. איככה אפוא מלאך לבך לקום ולומר או לחשוב אחרת!?!

אלא מאי? כאשר קורה והיהודי נופל בדבר מה כנגד רצון ה', מיד פושטת בו ההרגשה שהנה כבר לא צריכים אותי, כבר לא רוצים בי. והתוצאה הישירה של מחשבות אלו היא: נו, אם כבר במילא אין לי שייכות לצד הקדושה, הבה נהנה לפחות ממנעמי העולם הזה ה' ירחם.

המציאות של יהודי שמרגל עבור שונאי ישראל החלה כבר הרבה קודם לכן. זה התחיל כאשר הוא מכר את נשמתו ובגד בה' יתברך מתוך מחשבה שעל ידי כך הוא ירוויח לכל הפחות את העולם הזה.

מה עשה הקב"ה בדור הפלגה, בלבד את דיבוריהם שלא יבינו האחד את שפת רעהו, כך לא ידברו יותר דיבורי שקר שכאלו.

אבל האמת היא אחת: אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון! ואנחנו עמך וצאן מרעיתך נודה לך לעולם! ה' יתברך אינו מוותר על אף אחד מצאן מרעיתו בשום מצב! גם מי שמכר את נשמתו לאויב רח"ל, יתקן בסוף את הכל, אם זה על ידי גיהנום, ואם על ידי מוסר או יסורים. אבל סוף כל סוף תתגלה האמת הזו ותבוא הגאולה, שהרי זו תכלית הכל, שתימלא הארץ דעה את ה'!

אמר ה'בית אהרן' מקארלין: העבירה הגדולה ביותר שישנה היא, לשכוח שאתה בן מלך!

והיה אם חלילה שכוח תשכח, הרי קרוב אתה להפוך בקלות לעבד נקלה לאויב!

יהודי! בן מלך אתה מאז ולעולם!!!

חיזוק הלימוד וההליכה בדרכי הספה"ק "תומר דבורה"

הקדמה

האדם ראוי שיתדמה לקונו ואז יהיה בסוד הצורה העליונה צלם ודמות, שאלו ידמה בגופו ולא בפעולות הרי הוא מכזיב הצורה ויאמרו עליו צורה נאה ומעשים בעורים. שהרי עיקר הצלם והדמות העליון הן פעולותיו, ומה יועיל לו היותו בצורה העליונה דמות תבנית אבריו ובפעולות לא יתדמה לקונו. לפיכך ראוי שיתדמה אל פעולות הכתר שכן י"ג מדות של רחמים עליונות. ורמוזות בסוד הפסוקים (מיכה ז, יח) מי אל כמוך. ישוב ירחמנו. תתן אמת. אם כן ראוי שתמצאנה בו י"ג מדות אלו.

האדם ראוי שיתדמה לקונו

התכלית האמיתית של המידות הטובות

יש להתבונן באופן בו פותח רבנו את דברות קדשו. הוא לא כותב שצריך או חייב האדם להידמות לקונו, אלא בלשון 'ראוי'. ויש להתעמק ולהבין את משמעותה של תיבה זו.

בספר הקדוש דנן מפרש רבנו את כל המידות הקדושות שיש באדם שנברא בצלם אלוהים, ובפרט מרחיב ומאריך בענין י"ג מדות של רחמים, אשר על ידם הופך האדם את עצמו ואת העולם כולו למרכבה למדות אלו. מרכבה הוא לשון 'מורכב', דהיינו להכליל את המדות העליונות של ה' יתברך, עם העולם, וזאת על ידי עבודת האדם.

כי על ידי שהיהודי מתנהג במדות הללו של הקב"ה, הרי הוא מגלה בכך את מידותיו יתברך בעולם, ועל ידי זה הוא ממתיק את כל הדינים. וידוע שספר זה הריהו סגולה כנגד מחלות ובפרט כנגד המחלה הידועה רח"ל. אשר למחלה זו עדיין לא נמצאה תרופה מוחלטת בדרך הטבע, אבל על ידי שלומדים את מידותיו יתברך כיצד הם מתגלות בעולם בכלל, ועל האדם בפרט. על ידי זה ממשיכים רחמים לעולם ונמתקים הדינים שנובעים מהסתר מציאות ה'. כי כל המציאות של דין, שייד שתהיה רק במקום שעדיין את התגלה כבוד ה' בשלימות. ועל ידי שמתנהגים על פי מידותיו יתברך, ממשיכים את מציאותו והתגלותו בעולם וכל דינין מתעברין.

והנה ישנן י"ג מדות חיצוניות והם א-ל רחום וחנון וכו'. אבל ישנן עוד י"ג מדות המכונות פנימיות, והם מה שכתוב מי א-ל כמוך וכו' נושא עוון וכו' לשארית נחלתו וכו'. ובמילים אחרות, החסדים הכי גדולים והכי פנימיים אלו הם החסדים שה' יתברך מתנהג בהם עם עם קרובו!

לאור הדברים הללו יש לפרש את פתח דבריו המאירים של רבנו 'ראוי האדם שיתדמה לקונו'. כי הנה לכאורה יכול אדם לשאול, וכי למה זה עלי לוותר לחברי? למה אני צריך לנהוג במדות טובות? בשלמא אם היה בכך חיוב, ניחא. אבל הרי אין בכך חיוב דאורייתא, אז למה אני צריך לעשות משהו שאני לא מחויב בו?

התשובה לכך היא שאכן אינך חייב, אתה לא צריך. אבל מה כן? אתה ראוי! אתה ולא אחר הוא זה שמתאים וראוי להתנהג במידות אלו. אם יבוא גוי ויתנהג במידות הכי נאצלות והכי מכובדות, יותר ולא יכעס, יתנהג בחסד ויחלק צדקות לרוב. הכל טוב ויפה, אבל הוא לא ראוי לכך! זה לא קשור אליו, זה לא חלק מהמציאות האמתית שלו! אבל אתה! אתה כן ראוי לזה! אתה הרי חלק אלוקה ממעל! המידות הללו הם המציאות שלך ממש!

השייכות שלנו עם המידות האלו באה לידי ביטוי גם בכך שרק אתנו עם קרובו הוא מתנהג כך! רק בגלל שאנחנו עם קרובו אשר אנחנו חלק בלתי נפרד מהגילוי שלו יתברך בעולם, לכן נאה ויאה להתנהג עמנו במידות הללו.

ואמנם יש להדגיש שישנם זמנים בהם אנו מחויבים מצד הדין לנהוג במדות אלו, כגון זמנים שאנו מחויבים בהם לתת צדקה, ואז זה בא מצד הדין ולא מצד הרחמנות. אבל בספר דנן עוסק רבנו יותר בענין שמצד מידת חסידות, אשר דווקא על ידי כן יכולים להמשיך לעולם רחמים וחסדים. הנהגה זו גם מביאה לקשר אמיתי ופנימי עם ה' יתברך. רבנו מלמד את היהודי לחיות עם הקב"ה באמת, לא רק מצד הציווי, אלא מצד הקשר.

כי הנה מילתא דפשיטא היא שעיקר תפקידנו המעשי כאן בעולם, הוא שמירת התורה והמצוות בפועל ממש. אבל לפעמים המחוייבות הזו עלולה חלילה לגרום שהיהודי ישכח מהקשר הפנימי שלו עם ה' יתברך. אבל כאשר יזכה אדם ללכת בדרך שמתגלה בספר הקדוש הזה, הנה כל תורתו ומצוותיו יקבלו מציאות וצורה אחרת לגמרי.

בזה יובנו דברי חז"ל שאמרו 'דרך ארץ קדמה לתורה'. שאין עניינה של דרך ארץ רק לנהוג בנימוסים ולהיות אדם טוב. (כידוע מהגר"ח מבריסק זי"ע שאם שאמר אם לא היה כתוב בתורה שאסור לגנוב, הרי שזה היה מותר! וכן איתא ממוהר"ן מברסלב אשר אדם ר"ת ד'רך מ'צוותיך א'רוץ. כי רק זוהי מהותו של אדם, ולא מה שמכונה אצל העם להיות 'מענטש'). אלא העניין הפנימי בזה הוא כאמור, להתאחד עם הקב"ה. להיות מציאות בלתי נפרדת ממציאות ה' יתברך, אשר כתוצאה מכך יבואו כל המידות הטובות והמשובחות. המידות הטובות של יהודי מגיעות ממקום גבוה מאוד של מידות ה' יתברך שמתגלות כאן בעולם על ידי עבודתו של היהודי.

וְאִזְּ יִהְיֶה בְּסוּד הַצּוּרָה הָעֲלִיוֹנָה צֶלֶם וְדַמוֹת

כשזוכים לחיבור השלם, שוב לא מתבלבלים!

שנאבדה ממך (כנ"ל). הרי לך הספינה שלך עם כל הסחורה, ועל שנשתהא המעות כל כך יש לך עתה עשירות בספינה בכפלי כפלים ממה שהיה, (כי הספינה בעצמה עם כל הסחורה של בן הסוחר, שהיא ברתה עמה כנ"ל, עדין היה אצלה בשלמות, כנ"ל, ונוסף לזה היה בספינה כל העשירות שלקחה אצל הגזלנים כנ"ל, שהיה עשירות מפלג מאד, כפלי כפלים, כנ"ל)

ואתה בן מלך (הינו החתן שלך באמת) גלכה ונסעה. ושבנו לבייתם. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

אחרי כל הגלגולים שעוברת כל נשמה מישראל, בסופו של דבר מגיע כל יהודי וכל ניצוץ אלוקי

בשעת חתנה צוה המלך (הינו הבת הקיסר) שיבואו השבויים לפניו. והביאו השלושה הנ"ל והכירה אותם, והם לא הפירוה, מחמת שמלגשת כמו איש. ענתה הבת קיסר ואמרה: אתה מלך (הינו המלך שהעבירוהו הנ"ל, שהוא אחד משלושת השבויים הנ"ל). אותך העבירו בשביל האחד עשר בנות שרים שנאבדו. הרי לך הבנות שרים. שוב למדינתך ולמלכותך (כי האחד עשר בנות שרים היו עמה כאן, כנ"ל).

אתה סוחר (הינו בתחלה דברה להמלך שהעבירוהו הנ"ל. עכשו חזרה פניה ודברה עם הסוחר, הינו עם בן הסוחר הנ"ל). אותך גרש אביך בשביל הספינה עם סחורה

שבשמים ח"ו, הרי שאין כאן כל הצלחה, רק כשלון אחד גדול. לעתים קורה שכדי להביא את האדם אל תיקונו, לוקחים ממנו את כל הסחורה והוא נשאר בלי כלום. ואמנם בסופו של דבר יחזירו לו הכל, ובכפל כפליים, אבל מצפים ממנו שידע לסור בצורה נכונה במחשבה נקיה וזכה לכבודו יתברך.

אמנם היצר הרע מכניס מורך בלב, כביכול אם יכוון רק למען שמו יתברך באהבה, הוא יפסיד מזה עשירות רוחנית או גשמית. אבל באמת הרי הבל יפצה פיו, כי אדרבה מי שסוחר בצורה הנכונה והרצויה, הוא אשר יזכה בסופו של דבר לעשירות האמתית. אלא שהוא יקבל אותה רק כאשר הוא יהיה ראוי לכך, וכאשר לא יהיה סיכון שהיא תזיק לו.

אבל עיקר העיקרים הוא:

**וְאַתָּה בֶּן מְלֶכְךָ (הַיְנוּ הַחֲתָן שְׁלֵךְ
בְּאַמֶּת) יִלְכֶּה וְנִסְעָה!
לא מלך, אלא בן מלך! בן של ה'!**

אל תיקונו השלם! הנשמה צריכה להגיע למלכות, למלוך ולשלוט על הטבע ביד רמה! אבל אם אין לו ליהודי את הכוחות לברר את הברורים הדקים והעדינים בתוך העולם, כנרמז בי"א בנות שרות שהרחבנו לעיל. הוא אינו יודע כיצד להיות מקושר עם ה' יתברך בתוך כל סוגי המצבים. או אז לוקחים ממנו את היכולת להיות מלך. הנסיון בזה הוא קשה מאוד, אבל זאת צריך לזכור שבסופו של דבר יחזירו את הכל! אין חלילה ענין לקחת מיהודי את המלוכה, אדרבה תכלית הרצון הוא שיזכה למלכות. אבל צריך שזה יהיה עם הברור הנכון והמושלם!

כן הוא גם בעניין בן הסוחר. כי בוודאי שטוב וראוי להיות סוחר גדול, הן בגשמיות, שיזכו נשמות ישראל לכל השפע וההצלחות שבעולם, ובין ברוחניות, שיזכו לרכוש את כל חלקי התורה בנגלה ובנסתר. אבל אם כל כוונתו היא להיות סוחר עצמאי ולהסתדר כביכול בלי אביו

ומי שזכה להכנס לתיבה ולחיבור
הזה בשלימות, שוב אינו מתבלבל
כאשר הוא נאלץ לצאת ולעסוק
בעבודות אחרות, ואין אצלו
נפק"מ בין הזמנים שיכול לעבוד
את ה' בתורה ובתפילה, לבין
הזמנים שהוא צריך לצאת ולקרב
את העם שבשדות או כל עבודה
אחרת.

כל הבלבולים והקשיים הם רק
עד שזוכה היהודי להגיע לחיבור
האמתי, אחרי שזוכה לכה, שוב
כבר אינו מתבלבל מדבר!

ה' יתברך יזכנו להגיע לכך
באמת ובשלימות עם הגאולה
השלימה במהרה אמן.

זו היא המעלה הגדולה ביותר,
וזהו השידוך והקשר האמיתי
של היהודי עם ה' יתברך! וכאשר
זוכים לכה, שוב יכולים לעזוב הכל,
לנסוע מהכל ולהכנס לחיבור
השלם! וזהו 'בא אל התיבה',
להכנס אל תוך תיבות התורה
והתפילה, לבוא אל תוך כל מצווה
ממצוות ה', ולהתייחד שם עם ה'
יתברך בלי שום חשבון אחר!

ואמנם לאחר מכן יש גם את
העבודה של 'צא מן התיבה'
וצריך לחזור לענייני העולם הזה.
אבל אין בכך כל סתירה, אלא
אדרבה, זו הרי הייתה עבודתו
של אברהם אבינו להסתובב בכל
העולם ולקרב את כולם לדעת
האמתית ולחיבור עם ה' יתברך.

אלא יבואר בהקדים מה שנתבאר כבר כאשר השי"ת חפץ להתגלות בעולם הרי כל העולם יתבטל ברגע אחד מגודל האור, וישאר חושך כמו שהיה, אך הדבר אינו נמנע מהשי"ת כאשר הוא רוצה להתגלות, ועם כל זאת לא תתבטל הבריאה, הרי נתן לכך שם חדש, שם מיוחד לגלוי זה שחפץ ה' והוא 'חלק אלוך ממעל', אנחנו עמו ישראל נבחרנו להיות עמו וחלקו, דחינו 'הגילוי שלו' לא רק שאנחנו מגלים אותו, אלא הרבה יותר מכך 'אנו בעצמינו הגילוי שלו', כל יהודי בעצם מציאותו בעולם זה כבר מקום המוכן לגלוי ה' בעולם.

אין הכוונה חלילה שהיהודי הוא 'אלוקות', אלא הוא המקום בעולם שבו ה' מתגלה, על ידי קיום המצוות.

השי"ת שולח חלק מעצמו כביכול שיתגלה במקומות אלו, זה נהיה על ידי שה' נמצא בתוך היהודי ובמקום הזה הרי מציאותו כבר כאן והיא מתגלית כאשר היהודי מאמין ויודע שה' נמצא כאן, והוא עשה ועושה לכל המעשים, והוא מכיר בכך שזו השליחות שלו וזה תפקידו בעולם, ולא נפל לכאן 'סתם', בלי כוונה.

ענין הנפש הראשונה הבהמית נבראה כדי שעל ידה תתגלה מציאות ה' בעולם וגם במקום של הסתר וחומר, אין מקום שאינו נמצא, וכך היה סדר של בריאת העולם, הקב"ה ברא חושך כדי שהיה מקום להאיר, ה' נמצא פה על אף כל החושך כאילו אין כלל דבר שמסתיר וביארנו מהו ה'חלק אלוך ממעל', שהוא התכלית של בריאת העולם גילוי אלוקותו בעולם על ידי כלל ישראל שבתוכם שורה נשמה קדושה זו.

חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, ולכאורא איך אפשר להבין דבר זה, למשל אדם מגיע לאי בודד ושם מוצא את כל צרכיו, והנאותיו, הוא יכול להרגיש כי הכל כאן רק בשבילו, אבל אם יבוא לכאן עוד אחד הרי כבר לא הכל בשבילו, אם כן אין אפשר לומר בשבילי נברא העולם כאשר יש כל כך הרבה בני אדם, וכי כל אחד ואחד יכול להגיד כך? אמנם יתכן וכל האנשים כאן הם בעבורי כדי לעזור ולהיות ליצוות שלא אהיה בודד, אבל איך יתכן לומר שהכל נברא גם עבורי זולתי? כל הגשמיות, כל האנשים כל העולמות, הכל בשבילי, וכי זו דרך התורה והלא זה גאווה עצומה.

שליחות קודש

יש סיפורים עם צדיקים שקראו לחסיד מסוים ואומר לו סע לעיר פלונית לשבת, הוא רצה כל כך להיות אצל הרבי להסתופף בצילו, ולהנות מאורו בתפילות ודברי התורה, והנה כאן הוא נשלח למקום שאינו יודע אם יש שם מגן לתפילה, אלא שהוא עושה זאת בשמחה הוא יודע שהוא 'חסיד' ואם קבל הוראה מרבו הרי זה נעלה אצלו עשרת מונים מרצונו העצמי להתענג על ה' מתוך אורה ושמחה.

אנחנו לא נבראנו בטעות, גם הנשמה שניתנה בגוף שלי, היא בכונה מדוקדקת, הרי הנשמה לא נשלחה לגוף של גוי.

הביטוי של גילוי ה' זה על ידי קיום תורה ומצוות אם אינו מקיים התורה סימן שאינו מאמין ואינו מקבל את שליחותו בעולם.

כל יהודי יש לו שליחות מסוימת מיוחדת בשבילו דייקא שה' רצה להתגלות באופן זה גוי הוא גם נברא עבור תכלית מסוימת אבל אינו גילוי של ה' הוא ענף כבריאה

לכן כל אחד יכול לומר בשבילי נברא העולם, כי לגבי התפקיד המיוחד הזה שלי, כל הבריאה לא תופסת כלל מקום ואין בה שום דבר שיכול למעט מחשיבות ונחיצות התפקיד שלי.

סיכום: כל יהודי נשלח משמים עם תפקיד מסוים עבורו, שבמקומו דייקא חפץ ה' שתאיר נשמתו – האלוקות שבו, וממילא מובן שכל יהודי ויהודי עבורו נברא כל העולם כי מדוסבר על חלק האלוקי שהוא בלי גבול.

רעיון דרעיון

קורא יקר עצום עינך לכמה רגעים, כאשר אדם עוצם עיניו והוא כמצב של חושך, כאילו אין כלום והנה בחסד השי"ת 'פוקח עורים' מאיר לו ויכול לפתוח עיניו, ובהדרגה לאט לאט, רואה עוד ועוד, מביט בצד זה ואח"כ בזוית זו כך עד שרואה תמונה ברורה של הכל,

כך הוא סדר הבריאה שברא השי"ת את ה'חושך' – הוא המקום פני שכביכול הסתיר השי"ת את אורו משם, ולאחר מכן חפץ ה' שיאירו כל פינות החושך הזה, ובחר ה' היכן להאיר ולגלות את מציאותו, אומר הקב"ה אני חפץ ביהודי שישב וילמד תורה ככולל האברכים, אבל חפצי גם באברך זה שלא יוכל לישב רגוע במקום אחד, אלא הוא צריך באמצע ללכת לעזור בבית, וכן לשלם את חובותיו [כבנק], ה' חפץ ומבקש להתגלות במקומות האלו 'במציאות גשמיות של עולם העשייה הגשמי, גם בעיני 'בהמה', מי הוא היהודי 'שמתנדב לשליחות קודש זו'.

אינו מחשיך עליו כאמת ואדרבא כל ההסתר שיש הוא לא הסתר אדרבא הוא הוא הגילוי שלו, שמתגלה גדלותו שהוא יכול להמצא גם במקום חושך כזה.

כאשר יהודי מגיע למצב של קושי וחושך חזק מאד, הוא אינו מתבלבל, אלא מתחזק באמונתו בה' ואומר בן אני יהודי בכל מצב, כעת זהו רצון ה' להתגלות במצב זה ואני נשלחתי עבור כך כדי לגלות שאכן מציאותו היא גם כאן.

גילוי ה' בעולם הוא לאו דוקא על ידי מסירות נפש בפועל 'להכנס לכבשן האש על קידוש שמו יתברך', אלא בעיקר גילוי כבוד ה' הוא לחיות על קדוש ה', כאשר ה'פרעה' הפרטי שהוא הנפש הבהמית אומרת: גוף זה הוא המציאות העיקרית, איני מכיר בה' לא רואים אותו, היהודי הנשמה היהודית אומרת וצועקת 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד הנשמה שלי שהיא גילוי ה' נמצא גם כאן בחושך הזה איני מתפעל כלל מההסתר הזה, זה מסירות נפש אני לא רק שורף את גוף אלא אומר לגוף 'לא רק שאתה לא מפריע לי, אלא אתה מסייע לי לעבודת השי"ת' וברור ליהודי כי יש תכלית ומטרה להשי"ת דווקא באופן הזה.

מכאן נתבונן רמז בענין מה שבשעת סעודה שלישית נוהגים בחצרות הק' תלמידי הבעש"ט לשבת במקום חשוך, כי עת זו הם כעין הרגעים אשר היו לפני הבריאה, שנבראה ביום ראשון, ואז היה הרצון העליון לברוא העולם והכל עבור שיתגלה מלכותו על ידי ישראל, ממילא בשעה זו יכול יהודי להרגיש ולשמוע דבר ה' אליו 'אני הפיץ כד' כמו שהיה לפני בריאת העולם, ונשמתי היהודי היא ענין רעוא דרעווין 'רצון הרצונות', שזה היהודי שורש כל הבריאה ותחילת המחשבה.

סיכום: מציאות של חושך גשמי מרמז על העולם לפני שמאיר בו מציאות ה' כי הכל נמצא רק אינו ניכר.

להאיר את החושך

ביציאת מצרים בא הקב"ה בעצמו לא מלאך, כי מלאך לא יכל לעמוד מגודל הטומאה אשר שם, אמר הקב"ה אני בעצמי רוצה להכנס ולהוציא את בני, השי"ת יכול להכנס למצרים כי הוא כל יכול, [כמו באורות העליונים שלפני הבריאה כאשר היה בחינת חושך בעולם אין מלאך יכול להמצא כי הוא יתבטל] אבל השי"ת בכבודו ובעצמו נמצא בכל מקום וגם במצרים